

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318203369
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318203369.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Mýtna 48, P.O.BOX 205, Bratislava, proti žalovanému: Y. Š., V.. XX.X.XXXX, P. E. XXXX/XX, T., o zaplatenie 1.806,19 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 3.9.2019 č. k. 6Csp/41/2018-99 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Pripúšťa sa čiastočné späťvzatie žaloby, rozsudok v zamietavom výroku III. v časti o zaplatenie istiny 223,40 eura sa zrušuje a konanie sa v tejto časti zastavuje.

II. Vo zvyšnej časti vo výroku III., ako aj vo výroku IV. sa rozsudok potvrdzuje.

III. Žalobcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. N e p r i b e r á do konania občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, ako osobitný subjekt.

II. Konanie o zaplatenie 1 441,07 eur, vrátane úroku z omeškania vo výške 5,05% z tejto sumy ročne od 3 11.2015 do zaplatenia z a s t a v u j e.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

IV. P r i z n á v a žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 23,66% z celkových trov s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.“

2. Citoval ustanovenia § 3 ods.1, § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 až 4 a § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) b) a d), 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu, ktorou právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 4.000,- eur, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť veriteľovi 60 mesačnými splátkami

po 111,67 eura pri ročnom úroku 25 % a RPMN 25 %. Vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, mal za nesporné, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže právny predchodca žalobcu ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom. Zároveň považoval vyššie uvedenú zmluvu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a preto je nutné na ňu aplikovať Zákon o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že v tomto prípade úrok z úveru, dohodnutý medzi zmluvnými stranami, bol vo výške 25 % ročne, pričom tento je viac ako dvakrát vyšší ako obvyklá priemerná výška úrokov poskytovaných v obchodných bankách pri obdobných úveroch v danom období. Z tohto dôvodu dojednanie v zmluve o úvere o takto vysokom zmluvnom úroku považoval súd prvej inštancie pre rozpor s dobrými mravmi za neplatné, pretože dohodnutý úrok z úveru je zjavne vyšší ako bola priemerná úroková sadzba poskytovaná obchodnými bankami v uvedenom období (9,55 %). Predmetnú úverovú zmluvu súd prvej inštancie posúdil podľa ZoSÚ a skúmal, či uvedená zmluva má všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom dospel k záveru, že úverová zmluva má v tomto smere nedostatky. Zmluva o úvere neobsahuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani uvedená konečná splatnosť úveru, teda nie je naplnená dikcia §9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona. Podľa názoru súdu prvej inštancie údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Na záver konštatoval, že aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje výšku RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, neobsahuje však všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Vzhľadom k tomu, že úroky z úveru súd prvej inštancie posúdil ako neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj vzhľadom k tomu, že spotrebiteľský úver v danej veci súd považoval za bezúročný a bez poplatkov, žalobcovi patrí len rozdiel medzi poskytnutou výškou úveru a už uhradenými splátkami. Žalovaný od právneho predchodcu žalobcu čerpal úver vo výške 4.000,- eur a jednotlivými splátkami uhradil už sumu 4.243,55 eura. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie je toho názoru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť a preto žalobu žalobcu zamietol a to aj vrátane požadovaného úroku z omeškania, pretože žalovaný už uhradil aj úrok z omeškania, keďže preplatil čerpanú istinu úveru o 243,55 eura.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Zo žalovanej sumy 1.806,19 eur súd konanie zastavil v časti o zaplatenie 116,79 eur (61,83 % žalovanej sumy), pretože túto sumu žalovaný uhradil po začatí konania, teda v tejto časti žalovaný zavinil zastavenie konania a náhrada trov by patrila žalobcovi. V časti o zaplatenie 324,28 eura (17,96 % žalovanej sumy) žalobca zavinil zastavenie konania, čo nemožno pripočítať na ujmu žalovaného, teda v tejto časti by patrila náhrada trov konania žalovanému. Vo zvyšnej časti o zaplatenie 365,12 eura (20,21 % žalovanej sumy) súd žalobu žalobcu zamietol, čo predstavuje úspech žalovaného a neúspech žalobcu a teda v tejto časti by patrila náhrada trov konania žalovanému. Aby sa predišlo vzájomnej náhrade trov konania, z uvedeného výsledku konania vyplýva, že náhrada trov konania patrí žalobcovi a to po odpočítaní rozsahu ním zavineneho zastavenia konania a rozsahu jeho neúspechu v konaní od rozsahu žalovaným zavineneho zastavenia konania. Teda žalobcovi patrí náhrada trov konania v rozsahu 23,66 % z celkových trov konania, na ktoré by mal žalobca nárok pri plnom úspechu.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov III. a IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru. Považoval názor súdu prvej inštancie o neprimeranosti odplaty za poskytnutý úver za nesprávny. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 25 % zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatom poskytnutého úveru je len zmluvný úrok. Nie výška úrokovej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Výška dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 25 % neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa § ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 platného a účinného od 1.9.2014. Dojednaná odplata je primeraná, v súlade so zákonom a dobrými mravmi. Ďalej považoval za nesprávny názor súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodov podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) ZoSÚ a v rozpore s

čl. 10 Smernice Rady EP a Rady 2008/48/ES a právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Súdny dvor taktiež vylúčil oprávnenosť sankcie straty na úroky a poplatky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej splátky na jej jednotlivé zložky, podľa vnútroštátneho práva, keďže nejde o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle Smernice 87/102/EHS. Vo vzťahu k uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že splnenie zákonnej požiadavky uvedením mesiac+rok ukončenia úverového vzťahu, ako bolo v posudzovanom prípade „2/2020“, je dostatočné, určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok a to v čl. 6, bod 6.1, 6.2 a 6.3 zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Opätovne poukázal na prejudiciálnu otázku vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Bíróová, v zmysle ktorej sa má článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Považoval za nesprávny právny názor súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru pre neuvedenie všetkých predpokladov na výpočet RPMN. Je toho názoru, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, ktoré konkrétne parametre pre výpočet RPMN chýbajú a pre absenciu ktorých parametrov má byť úver postihnutý prísnou sankciou bezúročnosti. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto smere neurčité a celkom nepreskúmateľné. Podľa žalobcu sú všetky parametre vstupujúce do celkového výpočtu RPMN v zmluve uvedené v jej základných náležitostiach. RPMN je uvedená správne, čo preukazuje ním predložený výpočet RPMN na základe internetovej kalkulačky. V závere uviedol, že berie žalobu späť v časti o zaplatenie 223,40 eura, keďže žalovaný zaplatil na žalovanú pohľadávku 2 splátky po 111,70 eura dňa 30.8.2019 a 7.10.2019. Navrhol v tejto časti konanie zastaviť. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v ním upravenom rozsahu. Zároveň si uplatnil náhradu trov celého konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Podľa § 370 ods. 1 až 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

8. Žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie istiny 223,40 eura po rozhodnutí súdu prvej inštancie, avšak predtým ako rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť, pričom žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby nevyjadril nesúhlas z vážnych dôvodov, a preto odvolací súd po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 CSP pripustil čiastočné späťvzatie žaloby, rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti o zaplatenie istiny 223,40 eur zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Uzatvorená zmluva o pôžičke č. XXXXXXXX zo dňa 3.2.2015 (ďalej len „Zmluva“) je zmluva o spotrebiteľskom úvere vychádzajúca z postavenia žalovaného ako dlžníka a právneho predchodcu žalobcu (Consumer Finance Holding a.s.) ako veriteľa zo Zmluvy v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) ZoSÚ, a preto je namieste aplikovať ZoSÚ.

11. K záveru súdu prvej inštancie o chýbajúcej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza odvolací súd nasledovné.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

13. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. a Klára Biróová odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva akým je aj princíp právnej istoty.

14. Dôležitý je tiež výklad rozsudku súdneho dvora vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že súdny dvor mal „eurovýhradu“ len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom hľadisku relevantné aj na účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN.

15. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarcu v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu.

16. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN), (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových

nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

18. Povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu boli aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku anuitných splátok, a to v sume 111,67 eura, počet mesačných splátok 60. Prvá splátka bola splatná dňa 20.3.2015 a termín konečnej splatnosti bol 2/2020.

19. Odvolací súd má za to, že princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť *contra legem*, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je v prípade absencie náležitosti špecifikácie splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

20. Odvolací súd odkazuje aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove: „1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č. 258/2001 Z. z. rozsudok NS SR vo veci 7Cdo/128/2016).

2. Uvedené zákonné pravidlo sa deroguje s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z. z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony.

3. Do nadobudnutia účinnosti uvedenej zmeny zákona (uvedenej v bode 2). nie je v súlade s princípmi súkromného práva docieľiť ten istý derogačný efekt súdmi tzv. eurokonformným výkladom, pretože ten by:

1. odporoval zákazu eurokonformného výkladu *contra legem*,

2. odporoval by princípu právnej istoty,

3. nebol by súladný ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ za euronekonformnú považoval a) len amortizačnú tabuľku a b) len vo vzťahu k istine. Sporné zákonné pravidlo pritom predpokladá oveľa širší diapazón možnosti špecifikácie splátok spotrebiteľského úveru než je amortizačná tabuľka a než je len špecifikácia istiny. Navyše, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS predpokladá na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) údaje o splátkach, a to tak, aby transparentne bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené tie poplatky, ktoré môžu byť v splátkach zahrnuté, ale do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice 2008/48/ES). Smernica taktiež výslovne predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov (čl. 10 ods. 1 písm. j/, príloha II., 2.).“

21. V kontexte uvedeného ako aj so zreteľom na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/155/2011 zo dňa 21.12.2011, v ktorom Najvyšší súd SR ustálil, že: „Požiadavky na reflektovanie kasačného rozhodnutia v následnom rozhodnutí krajského (okresného) súdu sú totiž výrazne prísnejšie, než je tomu tak v prípade „púhej“ záväznosti precedenčnej. Zatiaľ čo v prípade tzv. precedenčnej záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflektoval právne závery najvyššieho súdu tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s judikátom zmysluplný právny dialóg, kasačná záväznosť môže (pochopiteľne len za nezmeneného skutkového stavu) byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu. V konaní nasledujúcom po kasačnom rozhodnutí preto nie je priestor pre úvahy, či je právny názor najvyššieho súdu správny, fundovaný či úplný.“ odvolací súd sa odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci

sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 a ustálil, že princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov.

22. Novelizácia zákona č. 129/2010 Z.z. vykonaná zákonom č. 279/2017 Z.z. (s účinnosťou od 1.5.2018) zmenila ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i) tak, že aktuálne znie: „Zmluva o spotrebiteľskom okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.“

23. Zreteľný rozdiel v použítom pojmosloví a nadväzne z logiky vyššie opísaných zmien možno nepochybne vyvodit', že zákonodarca textom „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mienil členenie (každej) splátky spotrebiteľského úveru a termínom „frekvencia splátok“ (od 1.5.2018) len uvedenie/označenie splatnosti dohodnutých/ jednotlivých splátok bez požiadavky ich rozčlenenia na časť zodpovedajúcu istine, úrokom a iným poplatkom.

24. Z uvedeného teda vyplýva, že až s účinnosťou od 1.5.2018 (§ 25j zákona č. 129/2010 Z.z.) došlo k zmene zákonného predpisu, z ktorej (zmeny) možno preukázať, že vnútorné členenie splátok už nie je zákonnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdená vec sa však týka skutkového a právneho stavu pred novelou vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z.

25. Až rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia vs. Klára Bíroová dňa 9.11.2016 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej úprave stanovovali povinnosť zahrnúť do zmluvy aj iné náležitosti než vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Tento zámer zákonodarca náležite realizoval až novelou účinnou od 1.5.2018, kedy zosúladiť text vnútroštátnej normy so Smernicou. Do uvedeného obdobia teda/ale nie je možné hovoriť o riadnej transpozícii Smernice a relevantnej zmene vnútroštátnej normy.

26. Zhrnúc doteraz konštatované, podstatným nie je neúspešný zámer zákonodarcu transponovať smernicu do právneho poriadku, ale práve a len reálny výsledok legislatívneho postupu zákonodarcu, ktorý až do kvalifikovanej zmeny právneho poriadku účinnej od 1.5.2018 nastavil vyššiu miery ochrany spotrebiteľa než Smernica.

27. Nadväzne, pri ustálenom východisku o chybnnej transpozícii Smernice do právneho poriadku SR sú zásadnou skutočnosťou limity eurokonformného výkladu, ktorý (ako dokonca poukázal aj samotný Najvyšší súd v bode 24 odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018) výklad nie je absolútny a nemôže predovšetkým nahradiť znenie zákona. Táto metóda výkladu súvisí s nepriamym účinkom smerníc, ktorý (účinnok) zakladá povinnosť vnútroštátnych súdov usilovať sa vykladať transponované normy tak, aby sa dosiahol cieľ sledovaný smernicou.

28. Naznačené limity tohto výkladu spočívajú (okrem iného) v tom, že (takýmto výkladom) nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty, preto eurokonformný výklad nemôže byť contra legem, ďalej že vnútroštátne právo má byť posúdené ako celok, tiež že vnútroštátne ustanovenia môžu byť vykladané len za použitia vnútroštátnym právnym poriadkom akceptovaných výkladových metód (bližšie pozri napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-282/10 Dominguez, kde Súdny dvor EÚ konštatuje v prípade nemožnosti dosiahnuť nepriamym účinkom súlad vnútroštátneho práva s normou EÚ, možnosť účastníka poškodeného nesúlalom vnútroštátneho práva dovoliť z tohto titulu sa náhrady škody).

29. Z opísaného teda rezultuje konečný záver, že princípu právnej istoty korešponduje len rovnaký výklad rovnakých „slov zákona“ a nesprávna transpozícia smernice EÚ nemôže byť odstraňovaná výkladom contra legem (čo si uvedomil aj zákonodarca, keď pristúpil od 1.5.2018 k jednoznačnej zmene formulácie textu spornej právnej normy).

30. Inými slovami, eurokonformným výkladom nie je možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny, a to nielen vo vzťahu k jazykovému zneniu zákona, ale aj k jeho účelu.

31. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Súdnemu dvoru EÚ uznesením č.k. 20Co/22/2019 zo dňa 12.6.2019, a ktorá sa okrem iného týka aj výkladu contra legem. V bode B spomínaného uznesenia sa odvolací súd pýta: „I. Či účinky smerníc a k nim príslušnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie ako Rasmussen, C-441/14, EU:C:2016:278, Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01, EU:C:2004:584 body 113 a 114, Küçükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, bod 48, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, bod 100; Dominguez, C-282/10, bod 25,27, a Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, bod 38, bránia takej vnútroštátnej praxi, podľa ktorej k záveru o eurokonformnom výklade dospel vnútroštátny súd bez vykonania výkladových metód? (1) II. Ak po použití výkladových metód akými sú najmä teleologický výklad, autentický výklad, historický výklad, systematický výklad, logický výklad (metóda a contrario, metóda reductione ad absurdum) a po použití vnútroštátneho poriadku ako celku s cieľom dosiahnuť cieľ v článku 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 (ďalej aj „Smernica“) dospeje súd k záveru, že eurokonformný výklad smeruje k stavu contra legem, či v takom prípade porovnávajúc napríklad vzťahy pri diskriminácii alebo ochrane zamestnancov (2) možno priznať uvedenému ustanoveniu Smernice na účely ochrany podnikateľov voči spotrebiteľom pri úverových vzťahoch priamy účinok a ponechať ako neuplatnené euronekonformné ustanovenie zákona?“

32. Na základe opísaných úvah sa odvolací súd priklonil v rámci zisťovania obsahu a zmyslu aplikovaných noriem (nález Ústavného súdu sp. zn. III.ÚS 341/2007 z 1.8.2008) k záverom uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/128/2016 zo dňa 29. novembra 2017, ktorý svoj základ nachádza v úsudku o danosti požiadavky vnútornej skladby splátok vyplývajúcej z platného právneho poriadku SR v znení účinnom do 1.5.2018 a pristúpil ku konštatovaniu/potvrdeniu vecnej správnosti meritórneho výroku napadnutého rozsudku.

33. Odvolací súd ďalej poukazuje na ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy vyžadujúce v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považoval za bezúročný a bez poplatkov.

34. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

35. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky

tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby, a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

36. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať termín konečnej splatnosti úveru je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Slovenská republika teda nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku Smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

37. Požiadavka smernice k tejto otázke je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

38. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluva musí obsahovať „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jasne požaduje vyjadrenie tak doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejme, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ pridal slová „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

39. Ďalej odvolací súd sa stotožňuje zo záverom súdu prvej inštancie s dôvodom pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť, ktorý predpokladá ustanovenie § 11 odsek 1 písm. a) ZoSÚ v absencii náležitostí uvedených v ustanovení § 9 odsek 2 písm. j) ZoSÚ. K údaju o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Iba skutočnosť, že v zmluve sú uvedené údaje o úvere bez toho, aby z nej bolo jasne, ktoré údaje boli použité na výpočet RPMN nie je možné považovať za naplnenie litery uvedeného ustanovenia. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

40. Tento údaj v iných dokladoch by súd akceptoval len v prípade, ak by dlžník na túto skutočnosť bol upozornený priamo v zmluve odkazom na príslušnú listinu. V zmluve však žiadny takýto odkaz nie je. Odvolací súd je toho názoru, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru).

41. Nakoľko v Zmluve absentuje uvedenie špecifikácie splátok na istinu, úroky a poplatky a v zmluve nie sú uvedené ani predpoklady pre výpočet RPMN, je podľa odvolacieho súdu plne legitímny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcovi, a to v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, v zmysle ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

42. Odvolateľ v odvolaní obhajoval úroky za poskytnutý úver s poukazom, že nie sú v rozpore s dobrými mravmi poukazujúc na maximálnu výšku odplaty za spotrebiteľské úvery. Odvolateľ poukázal na „vtesnanie sa“ do administratívneho limitu. Je však potrebné rozlišovať medzi inštitútom úrokovej sadzby (úroky za úver) a inštitútom RPMN (ročná percentuálna miera nákladov). Administratívny strop zákonodarca stanovil nie na úroky, ale na RPMN, ktorá ročná percentuálna miera nákladov zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania. Ide o celkové náklady na úver. Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. a ani

žiadny všeobecne záväzný predpis nijako neobmedzil súdy, aby korigovali neprimerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu.

43. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/276/2018 zo dňa 13.3.2019. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval uvedené cit.: „S názorom žalobcu, že nie je vylúčené, aby ročná priemerná miera nákladov (RPMN) bola totožná s ročnou úrokovou sadzbou, že odplata za úver (RPMN) iné náklady než úrok z úveru nemusí zahŕňať, nemožno súhlasiť bezvýhradne. Takáto situácia totiž dôvodne vedie k takému záveru, že ide o prípad, kedy veriteľ „iné“ náklady, ktoré mu nepochybne v súvislosti s poskytnutím úveru vznikajú a ktoré sú mu známe (so vznikom nákladov počíta a príkladom ich menuje aj samotný zákon o spotrebiteľských úveroch v § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch) len skryte a účelovo zapracováva do výšky úrokovej sadzby. Je málo pravdepodobné, že by náklady, ktoré si môže v zmysle platnej právnej úpravy uplatňovať voči spotrebiteľovi znášal zo svojho, a ktoré navyše je aj vo svojej evidencii povinný vykazovať osobitne (napr. provízie, dane, poplatky akéhokoľvek druhu .....). Odhliadnuc od uvedeného, aj samotný fakt, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje ako podstatnú náležitosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať nielen úrokovú sadzbu, ale osobitne (ako inú náležitosť) aj RPMN, týmto je zdôraznené, že ide o dve samostatné a aj obsahovo odlišné ekonomické kategórie, potom aj súd každú z nich má hodnotiť samostatne, či spĺňa kritériá dané zákonom pre tú - ktorú náležitosť zmluvy. Preto, ak aj je úroková sadzba za úver stanovená výškou, ktorá nepresahuje RPMN, to ešte automaticky neznamená, že vždy je (ako iná náležitosť zmluvy) súladná so zákonom, či dobrými mravmi.

Právnym názorom, aký zastáva odvolací súd, sa riadil pri rozhodovaní aj okresný súd, keď „úrokovú sadzbu“ dohodnutú účastníkmi zmluvy (bez ohľadu na to, že v danom prípade je táto totožná s RPMN), ako jednu zo zložiek, ktorá síce vstupuje do výpočtu RPMN (odplaty za úver), hodnotil osobitne, a to s prihliadnutím na Národnou bankou Slovenska zverejňované „Priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, pri nových obchodoch - spotrebiteľských úveroch poskytnutých na obdobie 1 až 5 rokov“, pričom priemerná a obvyklá výška úrokov v období novembra 2013 (kedy bola zmluva o úvere uzatvorená) bola 11,27 % ročne, teda podstatne nižšia (takmer trojnásobne) než výška úroku 32% ročne dohodnutá v zmluve o úvere. A na základe tohto zistenia okresný súd správne konštatoval, že ide o úrokovú sadzbu dohodnutú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

Pripustiť výklad o úrokovej sadzbe a RPMN, aký zastáva žalobca, nie je správny, a vo svojej podstate by bolo možné ho hodnotiť ako obchádzanie zákona, či nekalú obchodnú prax veriteľa. Napr. v danom prípade by sa žalobca mohol uchýliť k úrokovej sadzbe až vo výške 45,7 % ročne, a podľa jeho názoru by stále išlo o sadzbu primeranú a prijateľnú., lebo je v zhode, resp. neprevyšuje RPMN. Neuvádzať iné náklady pri výpočte RPMN ako úrokovú sadzbu, resp. nulovou hodnotou, môže byť zámer veriteľa, ktorý do úrokovej sadzby schováva aj ďalšie náklady s cieľom získať nezákonne „výhody“ aj na úkor dlžníka - spotrebiteľa (napr. v prípade uplatňovania úroku z omeškania veriteľom z tzv. kapitalizovaných úrokov, kedy v úroku by mohli byť zahrnuté aj poplatky a iné náklady, ktoré ale úročiť úrokom z omeškania nemožno).“

44. Odvolací súd prisvedčuje konštatovaniu súdu prvej inštancie, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 3 Občianskeho zákonníka, teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

45. V prejednávanej veci je možno považovať za správny názor, že úroková miera 25 % dohodnutá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v uzavretej zmluve zo dňa 3.2.2015 podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, keď podľa priemerných úrokov obchodných bánk bol v čase uzavretia zmluvy pri spotrebiteľskom úvere od 1 do 5 rokov úrok vo výške 9,55 % a z tohto zistenia možno vyvodiť správny právny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti takéhoto dojednaní pre rozpor s dobrými mravmi. S takýmto názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil, keď dojednaný úrok 25 % presahuje vyššie uvedené limity úrokových sadzieb uplatňovaných bankami, a to o viac ako 100 %.

46. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (do porov. napr. uznesenie Ústavného súdu SR z 23.6.2004 sp. zn. III.ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na uvádzané skutočnosti má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám určeným v ust. § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

47. Odvolací súd neprihliadal v odvolacom konaní na podanie Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA SPOTREBITEĽOV doručené dňa 22.04.2020 tunajšiemu súdu, označené ako Návrh na príbratie do konania z dôvodu, že o totožnom návrhu tohto subjektu zo dňa 23.08.2019 rozhodol už súd prvej inštancie vo výroku I. napadnutého rozsudku. Rozsudok bol doručený Občianskemu združeniu VŠEOBECNÁ OCHRANA SPOTREBITEĽOV dňa 15.10.2019, pričom voči výroku I. nebolo podané odvolanie a ako taký nadobudol právoplatnosť.

48. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 a 257 CSP. Žalobca bol procesne úspešný v časti o zaplatenie 223,40 eura, nakoľko k späťvzatiu žaloby v danej časti došlo pre správanie sa žalovaného, ktorý uvedenú sumu zaplatil žalobcovi po podaní žaloby na súd. Vo zvyšnej časti o zaplatenie 141,72 eura bol úspešný žalovaný, nakoľko v tejto časti odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby. Žalobca bol tak procesne úspešný v rozsahu 61,18 % a žalovaný v rozsahu 38,82 %, čo predstavuje čistý úspech žalobcu vo výške 22,36 %. Odvolací súd však prihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa, nakoľko žalobca v spotrebiteľskej zmluve dojednal úroky v rozpore s dobrými mravmi a predložil žalovanému zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v ktorej absentovali obligatórne náležitosti podľa ZoSÚ. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci zachová dodávateľ nekalo, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné náhradu trov konania nepriznať. Z uvedeného dôvodu v spore procesne úspešnejšiemu žalobcovi odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému ako procesne menej úspešnej strane nárok na náhradu trov konania nevznikol.

49. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).